

Μία πρωταγωνίστρια.

Ίδου τὸ περιεργότερον συμβόλαιον στὸν κόσμον. Ἡ μὲς Αἴλιαν Ραϊδ συνεβλήθη μὲ τὴν «Κινηματογραφικὴν Ἑταιρείαν Ἰνς» νὰ μὴ παίξῃ διὰ καμμιάν ἄλλην ἑταιρείαν μέχρι τοῦ εικοστοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας της. Ἐπίσης μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἡ μὲς Αἴλιαν ἀπαγορεύεται, δυνάμει τοῦ συμβολαίου, νὰ νυμφευθῇ. Χωρὶς φόβον νὰ δυσαρεστήσωμεν τὰς συναδέλφους τῆς, μπορούμε νὰ εἰπώμεν ἀσφαλῶς, ὅτι ἡ μὲς Ρῖδ εἶνε τὸ νεώτερον ἄστρον τοῦ κινηματογράφου. Εἶνε ἡλικίας... εἴκοσι μηνῶν! Ἰδου πῶς θὰ πληρώνεται. Ἀπὸ τοῦ δευτέρου μέχρι τοῦ τρίτου ἔτους τῆς ἡλικίας της δύο λίρας τὴν ἑβδομάδα. Ὅταν γίνῃ τριῶν ἔτων τρεῖς λίρας καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς μέχρι τοῦ δεκάτου ἔκτου ἔτους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου θ' ἀρχίσῃ νὰ πληρώνεται τακτικὰ διακοσίας λίρας τὴν ἑβδομάδα. Χωρὶς ἄλλο θὰ ἔχῃ διαβολομένην ὀξυδερκειαν ἐκεῖνος ποῦ ἀνεκάλυψε τὸ καλλιτεχνικὸν τάλαντον τῆς μὲς Αἴλιαν.

Αἱ ἐντυπώσεις τῶν πολεμιστῶν.

Ἡ Ἑνωσις τῶν Μοσίων εἰς Ἀγγλίαν, ἐπρότεινεν ὅπως εἰς κάθε πάλιν οἱ ἐπιστρέφοντες στρατιῶται ἐκ τοῦ μετώπου διηγούνταν εἰς τὸν φωνόγραφον τὰς ἐντυπώσεις των. Οἱ σχετικοὶ δίσκοι κατατιθέμενοι εἰς τὰ Μουσεία θὰ ἔχουν ἱστορικὴν ἀξίαν.

Τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον ἐφήρμοσε τὴν πρότασιν. Πολλῶν στρατιωτῶν ἀφηγήσεις καὶ τραγοῦδια ἀπετυπώθησαν ἐπὶ τῆς φωτογραφικῆς πλακῶς. Τὴν ιδέαν ταύτην ἔθεσαν εἰς ἐφαρμογὴν καὶ πολλοὶ οἰκογένειαι στρατευσμένων. Πρὶν τὸ παιδί των ἀναχωρήσῃ διὰ τὸ μέτωπον, τὸ παρακαλοῦν καὶ ὁμιλεῖ εἰς τὸν φωνόγραφον. Οὕτω, ἐὰν τὸ παιδί σκοτωθῇ, ἡ φωνὴ του θὰ σώζεται ἀκόμη καὶ θὰ ἡμπορῇ ἡ οἰκογένειά του νὰ τὴν ἀκούῃ.

Παρηγορηθῆτε.

Μία ἐφημερὶς τοῦ Λονδίνου, δι' ὅσους παραπονοῦνται διὰ τὰς ἐλλείψεις ἐξ αἰτίας τοῦ πολέμου, παραθέτει τὸ ἔξης ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν «Ἱστορίαν τῆς Ἀγγλίας» τοῦ Σύντζ. «Οἱ πρόγονοί μας ἐξοῦσαν χωρὶς ζάχαρον μέχρι τῆς 13ης ἐκατονταετηρίδος, χωρὶς κάρβουνα μέχρι τῆς 14ης, χωρὶς βούτυρον στὸ ψωμί των μέχρι τῆς 15ης, χωρὶς καπνὸ καὶ πατάτες μέχρι τῆς 16ης, χωρὶς καφέ καὶ σαποῦνι μέχρι τῆς 17ης, χωρὶς ὀμβρέλλας, λάμπες καὶ πουντίγκες μέχρι τῆς 18ης, χωρὶς τραῖνα, τηλεγραφήματα, φωταερίον, σπίρτα καὶ χλωροφόρμιον μέχρι τῆς 19ης». Ἡ ἐφημερὶς προσθέτει. Καὶ ὅμως σήμερον ἂν στερηθῶμεν διὰ δύο-τρεις ἡμέρας ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, μᾶς φαίνεται πῶς δὲν ἡμποροῦμε νὰ ζήσωμεν».

Σκέψεις Ποναλύ.

Τὸ «Δελτίον τῶν Στρατιῶν» τοῦ Γαλλικοῦ μετώπου δημοσιεύει μερικὰς σκέψεις ποῦ κάμνουν οἱ Ποναλύ εἰς τὰ προχώματα. Ἰδου αἱ εὐφρέστεραι.

«Τὸ ἀεροπλάνον καὶ ἡ γυναῖκα. Εἶνε καὶ τὰ δύο ἀσταθῆ. Ὅσο κι' ἂν τὰ ἔχῃ ἰδῇ κανεὶς, σπανίως δὲν θὰ σταθῇ διὰ νὰ τὰ κυττάξῃ ὅταν περνοῦν».

«Λέγουν ὅτι οἱ ἔξυπνοὶ ἄνθρωποι γελοῦν μόνον μὲ τὰ μάτια. Ἐν τούτοις πολλοὶ γελοῦν μὲ τὰ μάτια, διότι ἔχουν ἄσχημα δόντια».

«Εἰς τὴν ὁμιλίαν οἱ βλάκες λέγουν συχνά: «Καταλαβαίνεις;»

«Ἡ ζωὴ εἶνε ἐξίσωσις, τῆς ὁποίας ὁ ἄγνωστος εἶνε ἡ γυναῖκα».

«Αἱ γυναῖκες εἶνε ὅπως τὸ μετάξι· δὲν πρέπει νὰ τὰς διαλέγῃ κανεὶς στὸ φῶς».

«Δὲν ζητεῖ κανεὶς νὰ εὕρῃ τὴν εὐτυχίαν· τὴν συναντᾷ».

«Αἱ ὄραι, ποῦ χαρακτηρίζονται συνήθως θανίσμοι, εἶν' ἐκεῖνες, ποῦ σκοτώνονται δυσκολώτερα».

Ἡ Γαλλικὴ ἐφημερὶς, ἡ δημοσιεύουσα τὰς σκέψεις ταύτας, παρατηρεῖ ὅτι περιστρέφονται γύρω ἀπὸ τὴν γυναῖκα καὶ ἱπενθυμίζει τὸ γνωμικὸν τοῦ Λά Ροσφουκώ: «Σκεπτόμεθα περισσότερον ἐκεῖνο ποῦ μᾶς λείπει».

Ὁ τραγικώτερος συγγραφεὺς

Ὁρισμένως τὸ ρεκόρ τῆς ἐγκληματικότητος μεταξὺ τῶν συγγραφέων ἔχει ἕνας Γερμανὸς μυθιστοριογράφος. Τὴν ὑπαρξίν του ἀνεκάλυψε μία Ἀμερικανικὴ ἑταιρεία κατὰ τῶν ἐπικινδύνων βιβλίων. Ὁ ἀθεόφοβος εἰς τὰς 2500 σελίδας τοῦ ἔργου του, σκοτώνει 2293 πρόσωπα! Ἐκ τούτων τὰ χίλια φονεύονται μὲ περιστορεφά, τρεῖς καὶ ἄλλα πυροβόλα ὅπλα, 240 ζεματίζονται, 249 δηλητηριάζονται ἢ πεθαίνουν ἀπὸ ἀσφυξίαν, 130 μαχαιρώνονται, 61 πεθαίνουν ἀπὸ τὸ ξύλο, 16 πνίγονται, 4 ἀπαγχονίζονται, 8 καταδικάζονται εἰς θάνατον ἐκ πείνης, 3 δίδονται βορὰ εἰς τοὺς κροκοδείλους, ἕνα θάπτεται ζωντανὸ καὶ τὰ λοιπὰ ὑποκύπτουν εἰς βασανιστήρια ποικιλώτα καὶ ἰδιορρυθμότατα, τὰ ὅποια μόνον μία ἀφηνιάσασα φαντασία μπορεῖ νὰ συλλάβῃ. Τὰ πρόσωπα τοῦ μυθιστορήματος εἶνε ἐν ὅλῳ 2294· ἐκ τούτων τὰ 2293 μεταβαίνουν εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς μὲ βίαιον θάνατον. Μόνον ἕνα πρόσωπον διαφεύγει τὴν κοινήν τύχην τῶν ἄλλων, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἔχει τὴν εὐτυχίαν νὰ πεθάνῃ ἀπὸ φυσικὸν θάνατον εἰς τὰς πρώτας σελίδας τοῦ ἔργου.

Διςυπόστατος ἀνδριάς

Ἡ κυριώτερα πλατεῖα τῆς Τεργέστης στολίζεται μὲ μαρμαρίνον ἄγαλμα τοῦ μουσουργου Βέρδη, τὸ ὁποῖον ἐνεκα τοῦ πολέμου ἐκλείσθη εἰς ξυλινὴν θήκην.

Ὅταν ἡ Ἰταλία ἐκίχρξε τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Αὐστρίας, κάποιος Αὐστριακὸς ἔγραψεν ἐπάνω εἰς τὴν σανίδα «Ταχυδρομικὸν δέμα διὰ τὴν Ἰταλίαν» Κάποιος ἄλλος ὅμως Ἰταλὸς, ἐξυπνότερος τοῦ Αὐστριακοῦ, ἔγραψε ἀπὸ κάτω «Πόστ Ρεσιάντ».

Τὸ ἄγαλμα αὐτὸ ἔχει τὴν ἱστορίαν του. Πολὺ πρό τοῦ πολέμου κάποιος Ἰταλὸς δημοτικὸς σύμβουλος Τεργέστης ἐπληροφορήθη, ὅτι ἡ Αὐστριακὴ Κυβέρνησις ἀπεφάσισε νὰ χαρίσῃ εἰς τὴν πόλιν, ὅπως στηθῇ ἐπὶ τῆς πλατείας ἐκείνης, τὸ ἄγαλμα τοῦ Φραγκίσκου Ἰωσήφ. Ἀμέσως τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον, ἀποτελούμενον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ Ἰταλῶν, συνεκλήθη καὶ ἀπεφάσισε νὰ στηθῇ εἰς τὸ ἴδιον μέρος τὸ ἄγαλμα τοῦ Βέρδη.

Καὶ ἔτσι οἱ Ἰταλοὶ, ὅπως ἔλεγον, ἀντὶ τοῦ Φραγκίσκου Ἰωσήφ, ἡμποροῦσαν νὰ χαιρετοῦν κάθε μέρα τὸν ἰδικόν των βασιλέα. Ἐπειδὴ τὸ ὄνομα VERDI ἔθεωρετο ὡς συντόμευσις τοῦ Vittorio Emanuele Re d'Italia,